

[Justitsministeren.]

myndigheden og Domstolene til at løslade i begrænset Omfang og i hvert Fald at løslade i et saadant Omfang, at man saa vidt muligt undgaar, at disse Folk kommer til at sidde et længere Tidsrum end det, der vil svare til den Straf, som de kan ventes idømt.

Jeg vil gerne anbefale Lovforslagets Vedtagelse i det høje Ting, idet jeg mener, at det i nogen Grad imødekommer de Ønsker, som jeg har haft, og som jeg har gjort Rede for i Indledningen af min Tale i Dag.

Ingeborg Hansen: Efter den højtærede Justitsministers Forelæggelsestale og efter den grundige Behandling, Lovforslaget har været underkastet i det andet høje Ting, skal jeg ikke komme nærmere ind paa dets Bestemmelser, men blot udtale mit Partis Tilfredshed med den Lempelse, der har fundet Sted i den rigoristiske Bestemmelse i Retsplejelovstillæggets § 5 om Fængslings ubetingede Opretholdelse.

Jeg tilsiger derfor mit Partis Støtte til en Gennemførelse heraf.

Rytter: Den højtærede Justitsminister søger ved dette Lovforslag at raade Bod paa de fortvivlede Forhold, som vi arbejder under paa dette Omraade. Selvfølgelig vil Meningerne altid være forskellige om, hvad man her skal foretage. Jeg skal for mit personlige Vedkommende sige, at jeg kunde have ønsket, at man var gaaet en anden Vej. Jeg vilde helst, at Ministeren helt havde afskaffet Ordningen med de ekstraordinære Domstole i Henhold til Tillægget til Retsplejeloven, og derved vilde ogsaa § 5 være faldet bort. Jeg tror, det kunde være sket uden større Ulemper, da Landets Dommere gennemgaaende alle har haft med disse Sager at gøre. Man vilde navnlig herved have opnaaet, at de fortvivlede Regler om Appel i Forræderisager, var blevet ændret. Det har vist sig, at der falder meget uensartede Domme i de forskellige Dele af Landet, og dette har det været vanskeligt at raade Bod paa, da Appelreglerne er saa indviklede. Endvidere er der nu den Ulempe, at en Sag, der skal være principiel, først kommer for Højesteret 5—6 Maanedere efter, at man er begyndt paa disse Sager. Det er selvfølgelig meget uheldigt, at en principiel Højesteretsdom først falder, naar andre Sager allerede er blevet paadømt ved de underordnede Retter. Jeg havde derfor foretrukket, at den ekstraordinære Rets-

plejelovs Regler om Appel var blevet ændret, medens Ændringen nu kun refererer sig til § 5.

Det er mærkeligt, kan man sige, at denne Paragraf overhovedet ikke blev omtalt, dengang vi havde Sagen til Behandling her. Men jeg vil bede om, at man erindrer, at da var der ingen Grund for os til at tale om § 5, thi Forholdet var det, at denne Paragraf sigtede til en Straffelov, ifølge hvilken der, som hævdet af den daværende Justitsminister, kun skulde rejses Tiltale, naar Straffen var 4 Aar eller derover, i de andre Tilfælde — dem, Ministeren kaldte Smaatterier — skulde der ikke rejses Tiltale. Følgelig kom § 5 kun til at referere sig til de Tilfælde, hvor Straffen, i alt Fald som Hovedregel, var over 4 Aar, og følgelig var der ikke nogen Grund til at fæste sig ved § 5, for over for disse Folk er en saadan Bestemmelse temmelig selvfølgelig. Jeg antager heller ikke, hvad jeg skal komme til om et Øjeblik, at det er disse Folk, den højtærede Justitsminister tænker paa at løslade.

Jeg vilde altsaa have foretrukket den af mig nu omtalte Udvej, eller ogsaa vilde jeg have rejst Spørgsmaalet om, hvorvidt dette Lovforslag er paakrævet og nødvendigt, eller om det er overflødigt. Her maa man først gøre sig klart, hvilke Folk der er Tale om. Jeg er dør enig med den højtærede Justitsminister om — hvad der ogsaa er hævdet under Debatten i Folketinget —, at der er ingen her, der tænker paa Hipofolk, Stikkere, Mordere, Schalburgfolk og store Værnemagere. Jeg har aldrig her i Rigsdagen hørt eet velvilligt eller formildende Ord med Hensyn til disse Folk; de indtager en Særstilling, der er ingen, der kunde tænke sig at gaa i Brechen for dem. Disse Folk repræsenterer altsaa det ene Yderpunkt, og jeg gaar ud fra, at det ikke er dem, der er tænkt paa i Forslaget; overfor dem har § 5 i dens ændrede Affattelse overhovedet ingen Betydning, de bliver selvfølgelig siddende i Fængslerne, medmindre der i det enkelte Tilfælde foreligger ganske særlig formildende Omstændigheder.

Det andet Yderpunkt repræsenteres af dem, der har gjort sig skyldige i en moralsk forkastelig Handling, en Handling, som i høj Grad maa siges at være forkastelig, moralsk set, men som altsaa ikke er strafbar. Ethvert Demokrati, som vil være en Kulturstat, skelner afgørende imellem en Handling, som er moralsk forkastelig, og en Handling, der er strafbar. I en demokratisk Kultur-Retsstat maa det være